

MART KIVASTIK

ÕNN TULEB MAGADES...

Käsi silitas vaikselt ta pead. Peaaegu ei puudutanudki. Nagu oleks ta kass. Miks ei võiks olla kass? Sõrmed riivasid kõrva, libisesid kaelale, mööda kaela alla... heliseb, vist jälle heliseb... Ta sirutas käe välja, võttis telefoni, tegi ühe silma lahti, teise jättis igaks juhuks kinni, et saaks edasi magada. Kell oli pool kaheksa, kurat! Äratus kinni, klõps. Kaks minutit võib veel lamada, lakke vahtida. Sõrmed olid veel viimaseid sekundeid ta juustes, aga siis hajusid tagasi unne. Ta ohkas, ta oli jälle ärganud üksi, ta oligi ju üksi...

Pult oli laua peal. Telekas. Ilmateade ja poliitika... kumbki ei enusta head.

Ta tuikus kööki, lülitas kohvimasina sisse. Siis vetsu. Keeras kraani jooksmata ja magas potil edasi, nagu lapsepõlves. Tookord keeras ta vee jooksmata, vannitoa uks oli haagis, ema arvas, et ta pesi hambaid. Lõpuks jäi ta vannitoas magamisega vahele. Lõpuks jäädakse alati vahele. Dušš. Peegel. Peegli ees läks pikalt. Parem, kui ta ennast ei näeks. Parem, kui keegi teda ei näeks. Kuigi mõnikord tundus ta endale ilus. Kui nägu keerata, et valgus just nii paistaks, siis polnud tal häda midagi, oli suisa hea, aga see näis nii kindlasti ainult talle. Iseendale meeldimine on vist tavaline asi, oli ta tähele pannud. Kohv. Suits. Üksainus suits aknal. Väljas hakkas valgeks minema. Õnneks veel hakkas. Kohe on november, siis kaob elumõte sootuks. Hommiku tunneb ära ärkavate autode, mitte päikese järgi. Ristmikud on uniseid autosid täis, tuled suitsevad. Siit kolib ta ära! Ta on oma aja siin ausalt ära teeninud. Ja kui piinlikult aus olla, siis suurema osa oma ajast nii, et kellelgi poleks õigust talle etteheiteid teha. Ükspäev ta kolib siit ära, see on selge. Imelik, et ta seda veel teinud ei olnud. Kaua ta oli selle üle juba imestanud? Tuleb ennast kätte võtta, sest aeg läheb. Aeg läheb ära. Aken kinni ja saapad. Lukk kinni. Teine saabas. Kes ütles, et inimesed peavad tööl käima, ärkama kottpimedas ja tööle tormama. Ta jättis mütsi. Mütsid talle ei sobinud. Läheb kas või härma, aga müts

jääb ära, kuigi Maret ütles, et pole hullu midagi. Et ta on ka mütsiga kena. Pandav. Kes ei tahaks olla pandav, mütsiga või ilma. Ei olnud mõtet kõike ka uskuda, mis Maret rääkis.

Bussipeatus oli rahvast täis. Mõni minut tuleb seista, tee ja kõnnitee serval, siis saabub buss. Viisakas trügimine. Ei tahaks kedagi puutada, justkui võidaks sind ära määrida. Hommikuti pole sa milleski kindel. Hommikud on hommikud! Siis nalja ei mõisteta, eilne on veel liiga hästi meeles. Kümme minutit kõõlumist toru otsas. Nad vaatavad mujale. Alla, üles, aknast välja. Otsa ei saa vaadata, siis saavad silmad kokku, aga hommikul ei ole mingit isu kohtuda. Kohtumised ei too tavaliselt midagi head, kui, siis veel ühe endasuguse talveunes isiku. Talveunes hoopis teises mõttes. Nagu printsess või. Unine, mitte midagi märkav printsess. Huvitav, kas nad näevad sellega vaeva või ongi sellised ükskõiksed. Ükskõiksus on relv. Ükskõiksus on terasest, selle vastu puruneb kõik, viha, kurbus, armastus, ükskõikne võidab. Mitteükskõiksed löövad end tema vastu katki nagu šampuseklaasid. Kogu ilm kilde täis. Miks just tema? Oleks tahtnud olla ka teisel pool, kus ei tunne. Oeh... veel kaks peatust. Peaks ostma jalgratta. Maret käis juba ammu rattaga, aga tema alles võttis hoogu. Vähemalt kakssada eurot. Võtad selle palgast maha ja unusta Tenerife! Aga tahaks korviga, tahaks naistekat, kuhu saab käekoti sisse panna. Kui poest tuled, on mugav. Veel üks peatus. Aga juba varsti tal peatusi ei ole, peatused on otsas, rippuge ise oma bussis edasi. Ta hakkabki rattaga sõitma, nagu Maret, nagu ta ise, kui koolis käis. Kui olid kokkupandavad. Miks ei võikski elada nii, nagu ta koolis käis. Peita end hommikul ema eest vannituppa, kakelda vennaga, siis kooli, mitte tööle, palun mitte tööle, siis disko, siis närviline ootamine toolil, siis äge suudlemine akna all või koridoris või keset hange posti najal, siis vihased vane-
mad, kui ilus, kui mõnus, miks ei võiks olla kõik nii... tema peatus. Trügitakse maha. Mis tal arus oli, et tal ratast ei ole? Aga see on kõik puhtalt enda süü. Pealegi on see naljakas, peatusi on alati ühepalju ja ta jõuab oma teokstegemata plaanide ja mälestustega alati samasse kohta... *fucking tööle!*

Tema apteek, tema ja Mareti apteek, kuigi seal on veel üks Luisa,

nende mõlema ülemus. Luisa võib kõlada küll lahedalt, aga tegelikult ei ole, igavene *bitch*, vingats, kuigi suhteliselt noor. Aga noorus ei loe. Noorus loeb igas muus mõttes, aga sellest hiljem. Apteek on kaubanduskeskuse esikus. Maret oli juba kohal. Kuidas tema küll oskab? Ta on Viivist igatepidi ees, juba Viivi on nõme nimi, *sucks*, aga sinna pole enam midagi teha. Kes tahaks olla Viivi? Maret on rõõmus, ta naeratab, ta käib pidudel, tal on peaaegu et mees, kui meest mingiks väärtuseks pidada, mis siis, et kahe peale ühe teisega, Maretil on hea mees. Igas mõttes, aga see on juba pikk jutt. Jutt headest meestest ja kus neid leidub. Kuigi endal võiks olla ka selline, mis siis et pool, pool on ometigi rohkem kui mitte midagi, aga praegusel ajal ei ole isegi poolt. *Fuck me!* Tal pole isegi poolt meest... lõppude lõpuks pole ju asi meestes ega naistes, asi on hoopis...

“Sa näed reibas välja!”

See oli Maret, seisis uksel ja vaatas, kuidas ta jopet kitli vastu vahtetas.

“Kas ma jäin jälle hiljaks?”

“Mitte eriti.”

Maret vaatas kella.

“Mõni minut. Ta ei saa teada, ära pabista.” Maret mõtles Luisat.

“Ma ei salli seda vördjat!”

Naised on hommikuti mürgised. “Vördjas” pole muidugi kõige kaunim sõna, aga näed, lipsas unise peaga üle huulte. Kuulgu, kui tahab. Ta seisiski seal uksel. Suhteliselt lühike seelik, ta teadis, et tal olid päris head jalad, veidi üle kolmekümne, blond, mustade raamidega hipsteriprillid, no Luisa.

“Viivi?!”

“Jah.”

Ta isegi naeratas, aga see ei tule iial ta südamest, sest seda pole.

“Sa tahtsid täna ära käia?”

“Mul on aeg. Selle öla pärast. Kell kaks...”

“Hea küll, hea, et sa vähemasti teatasid, ma tulen niikauaks ise letti.”

“Aitäh.”

“Sa ei pea tänama, arst on arst... sinu vanuses, sa peadki arsti juures käima!”

Fuck! My ass, minu vanuses, ma löön ta maha! Viivi naeratas mürgiselt.

“Aitäh, Luisa!”

Siis ta kadus.

“Minu vanuses, sinu vanuses, mis ta mõtleb, kuulsid, Maret? Me peaksimegi mööda arste käima!”

Maret liipas mööda koridori edasi-tagasi, kähistas häält.

“Kop-kop, kas saaks arsti juurde tulla?! Mis teil viga on? Ma olen kiilakas!”

Viivil tuli naer peale. Ta oli hommikust üle saanud.

“Värdjas!”

“Täiega!”

“Sa lähedki arsti juurde?”

“Jah, õlaga.”

“See on loomulik sinu vanuses...”

“*Fuck me*, Maret, ma löön su maha, kui sa...”

Luisa jälle tagasi!

“Tööle nüüd, Maret ja Viivi, mis te nüüd...?”

Luisa oli ehtne orjapidaja, vist juba lapsest saadik, sellepärast ta arvatavasti juhatajaks pandigi, kuigi ta oli noorem. Aga kindlasti mitte ilusam. Ainult nime oleks ta ära vahetanud, andnud Viivi ära ja võtnud Luisa. Naeratada ta muidugi oskas, kui oli vaja. Tööle... öäk!

Nad seisid kõrvuti käsimüügiletis. Viivi ja Maret. Laud ja trulla. Tema oli laud ja Maret trulla. Maret oli veidi paksuke. Mitte eriti, aga selline pehme. Tema oli kõhn, liiga kõhn loomulikult. Peaaegu ilma rindadeta. Selles oligi asi. Küll ta oli neid oodanud, terve keskkooli, aga kui kõik teised lõpetasid enam-vähem korralike tissidega, siis tema läks lõputunnistuse järele umbes samas seisus, kui ta esimesse klassi astus. Viied teda ei lohutanud. Mida sa teed hinnetega, kui tissid puuduvad? Paned lehte kuulutuse, et odavalt saada tark naine. Tal on ka hea süda! Aga noh, laud... halloo! Keegi ei tee vaatamagi, kui aus olla. Asi polnud küll nii hull, kui aeg-ajalt tundus, aga tegi meeelhärmi. Mõni aasta tagasi oli ta raamatukogus. Täiesti kogemata, otsis riulite vahelt midagi ja sealsamas mängisid mingid tüübid kaarte. Igavlevad raamatukoguinimesed, ja kui ta neist möödus, siis üks ütles,

pange tähele, laud käib. Ta oli nii solvunud! *Fuck!* Ta ei võinud ette kujutada, et inimesed võiksid midagi sellist teha, tal olid pisarad silmis, kui ta ütles, kuigi esialgu ta mõtles mitte üldse tähele panna, aga ta siiski läks tolle vuntsi juurde, kes tundus igati mõistlik inimene, ja küsis. Mida te mõtlete, kas te ei saa aru, et te teete mulle ju haiget! Tal oli tahtmine virutada! Mees ei saanud üldse millestki aru. Vaatas teda hirmunult, silmad pilkusid, ja siis vabandas... me mängisime bridži, laud käib, vabandage, mis ma valesti tegin... See oli piinlik! Oli suisa *embarrassing!* Ta suitsetas õues pool pakki jutti. Tegelikult tuleks jalgrattaga oodata ja osta tissid. Elu on ju raisku minemas väikeste rindade pärast. Maretil oli kõik olemas, rinnad, jalgratas, pool meest, nagu öeldud, ja sõber Viivi. Olgu. Algab töö.

Naeratus.

“Plaaster?”

“Plaaster on siinsamas, millist teil vaja on?”

“Sellist.”

Mees näitab villiga põialt. Ei tea, kuhu ta selle toppinud on.

“Järgmine palun...”

“Ilge pohmakas on, kas...”

“Ma võin teile aspiriini anda.”

Tavaliselt on hommikud siiski rahulikud. Erilist tõmblemist ei ole. Siis tulevad vanainimesed oma tablette välja ostma. Neil pole und, une asemel on hunnik tablette.

“Mis sul selle õlaga on?”

“Ma ei tea, juba mitu kuud!”

“Sa pole rääkinudki.”

“Mida ma ikka halan... õlg noh.”

“Sa lehest lugesid...?”

“Mida?”

“Mul olid vererõhutabletid... retseptiga, näete, siin vist.”

Otsib taskust prille.

“Dokumenti palun, juhiluba käib küll... nii.”

Maret sosistas kõrva.

“See oli ju lehes, mingi mees oli aasta otsa käinud arsti juures, need ütlevad, et teil ei ole midagi viga, nagu alati, ükski pilt ei näita, ultraheli ei näita, röntgen ei näita, aga mehel õlg ikka valutab!”

“Teil oli Nebilet?”
“Vist küll...”
“Teate, kuidas võtta?”
“Tean, tean...”
“Palun pange pangakaart siia, siia, palun...”
“Mees käis mitu korda arstide vahet, midagi ei ole, midagi ei ole, aga pärast, lopsti käsi otsast!”
“Miks otsast?”
“Vähk noh.”
“*Fuck!* Nii, võtke kaart välja, palun, aitäh!”
Viivi naeratas.
“Mida asja, vähk?! Ma ei tahagi enam arsti juurde minna!”
“See oli erand, üks miljonist, sinuga ei juhtu midagi sellist!”
“Aga kui mina olen ka erand?”
“Sa ei saa olla, alles üks erand oli, järgmine tuleb üheksasaja üheksakümne üheksa tuhande pärast. See võtab metsikult aega. Eestlasi ei olegi nii palju, et saaks kaks erandit. Hiinas küll.”
“Aitäh, et rääkisid...”
“Teil retsept on?”
“Ei.”
“Siis võtke perearstilt retsept kõigepealt, siis tulge tagasi...”
“Ära jama, Viivi, ma ei tahtnud sind ehmatada.”
“Hoopis suitsu tahaks.”
“Tahaks. Mäletad tookord? Luisa pistis kriiskama, medasutus, töö ajal!”
Hirmus naljakas tundus. Maret turtsus nii, et tatt ninast väljas. Luisa tuli asja kontrollima. Ta oli kõigele lisaks sündinud kontrollifriik. Kui teda oleks geeniteadusega uuritud, oleks tal kindlasti avastatud kaasasündinud kontrollinähe. Viivi lehvitas talle.
“Las kriiskab, mis mul enam.”
“Sul võib veel hästi minna, ma hoian pöialt.”
Maret kallistas teda.

Kes on kunagi haiglas käinud, teab isegi, kuidas seal on. Või on keegi, kes pole käinud? Ta oleks hea meelega olnud see erand. Vanasti oli haigla hall. Hallide põrandate ja valgete seintega. Ta oli seal ku-

nagi traumapunktis, nuttis, pea lõhki, ema oli vihane, mis sul arus oli, hüppad peaga vastu ahjunurka. Kuidas see üldse võimalik on? Oli noh. Hulleamadki asjad on võimalikud, tuleb välja. Kui ema seda teaks! Nüüd oli koridor värviline. Roheline koridor, punane koridor, sinine koridor. Näiteks, kui sul oligi vähk, siis keerad punasesse, sa ei pea küsimagi, et hei, kuhu ma peaks siirduma, radioloogiasse tahan. Lähed punasesse. Hiinas on see õnnevärv. Loodetavasti on. Tõenäoliselt keerad sa sellesse koridori pikemaks ajaks, saad keemiat, juuksed kukuvad ära, sind sõidutatakse ratastoolis mööda koridore, sind kõõritatakse hirmuga, keegi ei taha su nahas olla, kõik ju loodavad, et mitte nemad. Alati sureb kusagil keegi teine. Aga nii sandisti ei pea minema. On vaheetapid. Näiteks tema uks oli ortopeedia, rohelises koridoris. Number sada üheksa. Loodetavasti oli see õnnelik number. Hiinas vähemasti üheksa on. Ta istus, paberid näpus, kabineti ukse taga. Uks käis kinni ja lahti, üks läks, teine tuli. Nägudest aru ei saa, kas neil läheb hästi või halvasti. Olid ka karkudega. Olid ilma. Uksest tuli tuttava näoga onkel, umbes seitsmekümnene, lonkas veidi, käis kepi najal. Tahtis juba minna, aga siis märkas toolil teda.

“Viivi, kurat, sina!”

“Mina... kurat!”

“Sind ma ei lootnud küll siin näha, mis nii noor inimene arsti juures teeb?”

See oli muidugi õpetaja Lokk. Õpetaja Lokk tundus juba kooli ajal vana. Seisis jo-le-mi koori ees, laupäeva hommikul kell kaheksa. Kõigil oli tookord siiber, laupäeva hommikul kell kaheksa, sest vanamehel oli selline komme!

“Õpetaja, ma ei tundnud teid ära, te olete...”

“Vana! Ära arvasid! Kurat, muidugi olen ma vana, vana nagu sikk...”

Õpetaja Lokk kõhis põhjalikult, siis istus Viivi kõrvale.

“Ma istun veidi, kui sa lubad.”

“Muidugi! Üksi on siin eriti nõme olla. Sakib täiega!”

“Mida?!”

“*Sorry*, ma omaette, niisama!”

Viivi lõi käega. Vanainimestega pole ju mõtet.

“Miks sa üldse oled?”

“Õlg.”

“Õlg? Õlg on tühi-tähi. Õla saab korda!”

“Ma ei tea, juba pool aastat...”

“Pool aastat on tühi-tähi, ma olen oma puusaga juba neli aastat järjekorras. Nüüd vist lõpuks tehakse ära. Ma loodan, et tehakse. See on mul juba teine puus.”

Õpetaja Lokk jäi teda kuidagi imelikult vaatama. Pea poolviltu.

“Tohib, ma katsun su õlga?”

“Ikka tohib...”

“Ma ei ole mõni selline, ära mõtle!”

“Ma ei arvagi.”

Õpetaja Lokk pani oma käe ta õlale. Nügis pöidla ja sõrmedega.

“Ai!”

“Sealt on valus, jah?”

“Vist küll.”

“Ma tunnen kätega ära. See on sul kusagil liigese sees. Sul on põletik sees. Raskelt on põletik sees.”

Õpetaja Lokk ei võtnud kätt ära. Tal oli hea käsi. Tõepoolest suur, vana hea käsi, mis justkui kaotas valu ära. Viivi andestas talle peaaegu selle laupäevahommiku.

“Kui sa koorijuhtimisse oleks jäänud, siis oleks sul õlg korras. Koorijuhtidel õlgadega jamasid ei ole.”

Õpetaja Lokk kõhis uuesti. Ta lõhnas suitsu järele, nagu vanasti lõhnati. Siis ei pannud seda tähele. Nüüd tundus see justkui mälestus. Mälestus suitsulõhnast. Kui kõik veel tõmbasid. Onu Arno. Ta oli eriline tüüp, Teises maailmasõjas leekkuuli õlga saanud. Mees tõmbas Leeki, kükitas ahju ees ning rääkis jutte. Talle meeldis rääkida. Ta kodu oli otsast otsani täis sarja “Seiklusjutte maalt ja merelt” ja vana mööblit. Kõik see oli konisid täis ja lõhnas suitsu järele. Onu Arnole meeldis tohutult rääkida. Kui nad sünnipäevadel üksteist nägid, või jõulude ajal. Ilmselt ta luiskas osa juurde, sest inimesel ei saa nii palju lugusid olla. Või saab? Kui sa oled kaheksakümmend, siis on sul lugusid ülearu. Kõik nad on kusagilt lapsepõlvest. Algul sa elad neid lugusid ja siis jutustad. Näiteks väiksele Viivile, kes on alles viis, kes mängib Sipsikuga ja kardab jubedalt jõuluvana. Leekkuuli sai onu Arno Sinimägede all, see viis tal pool õlga ära. Arvatavasti luiskas ta

leegi osas, kuul oli ehk siiski tavaline. Aga leekkuul oli ju teine asi, leekkuul sööstmas läbi öö üle kaevikute Arno õla poole. Kujutlege vaid seda pilti! Arno suri ära, kui ta naine suri. Aasta hiljem, üksindusse. Viivi ohkas.

“Ära ohka, see on hea arst, see Kink. Ta on mul puusa ära vahetanud, põlve opereerinud, seljaga aidanud, ta saab kõigega hakkama. Ta võib su tervenisti uutest juppidest kokku panna, kui vanad kulund on.”

“Ehk pole vaja?”

“Sa oled nii noor! Muidugi pole vaja.”

Seda oli rõõm kuulda. Õpetaja Lokk mudis Viivi õlga ja vahtis niisama ringi. Viivi vaatas kella.

“Ütle, kui sulle ei meeldi, ma võtan käe ära.”

“Ei-ei, ma tulin töölt tunniks ajaks, ülemus on meil selline, et... ma parem ei ütle.”

“Miks sa ei hakanud koorijuhiks? Ah? Miks sa ei hakanud? Miks sa muusikakoolist ära läksid?”

Ta ei teadnud ise ka.

“Ma arvasin, et kui ma hakkan proviisoriks, siis...”

“Sul ei oleks olnud ülemusi.”

“Oh oleks ma aimanud!”

“Sa oleks ise olnud boss, sul oleks olnud terve kooritäis alluvaid. Sinust oleks asja saanud! Ma kohe mõtlesin, kui sa esimesele kursusele tulid, mäletad, laupäeviti kell kaheksa, mäletad...”

Õpetaja Lokk nügis teda omamehelikult. Viivi naeratas mõrult vastu.

“Mäletan.”

“Ma teadsin kohe, kui sind nägin. Pikk, sirge, musikaalne. Ma teadsin, et sellest tüdrukust tuleb! Milline energia!”

“Energia!?”

Ta ei suutnud naeru pidada. Inimesed pöördusid teda vaatama.

“Vabandust, õpetaja Lokk.”

“Jäta oma õpetaja Lokk, ütle lihtsalt Alo. Mis siin nii naljakat on?”

“Ei, see energia. Ma lihtsalt ise ei mäleta. Tegelikult olen ma nii väsind!”

Õpetaja Lokk ei uskunud vist teda. Vaatas talle tükk aega otsa. Võttis isegi käe õlalt ära.

“Viivi, mis pada sa ajad?”

“Aitäh, õpetaja, vabandust, aitäh, Alo, teil on head käed.”

Uks läks lahti. Hõigati teda. Ta tõusis.

“Ma lähen.”

“See on hea arst, ära pabista.”

Oleks tahtnud õpetaja Lokki kallistada, aga... hilja.

Kabinet oli pisike, pisikese aknaga ja pime, sest aken oli vastu majaseina. Akna ees oli laud paberite ja arvutiga. Arst istus ühel pool, õde teisel pool, arsti vastas ninapidi arvutis.

“Kohe, hetk läheb aega, istuge siia!”

Ta istus arsti kõrvale. Arst oli umbes temavanune, neljakümnene, kõhn ja tõre. Kõhnad mehed näivad tõredad, sest nad ei söö. Nad pole lapsest saadik söönud. Ta oli ju ise samasugune. Lihtsalt ei tahtnud süüa. Kui ei söö, ongi tuju nigel. Sa oled oma isu nägu. Õde näis pisut vanem. Kuigi naiste puhul ei tea. Nad on lapsest saadik vanad. Huvitav, kas see arst valis ise endale õe või vastupidi? Kas nad käivad? Kui sa istud hommikust õhtuni kellegagi ninapidi koos, siis lõpeb see käimise-ga, varem või hiljem. Isegi kui mees tundub tõre, mis tähtsust sel on. Sa harjud temaga. Ja kui sa oled harjund, siis ta ei ole ei paks ega peenike, ei inetu ega ilus, ta on tema ise. Kõhnad mehed valivad paksemaid naisi miskipärast. Ise peaks seetõttu jälgima paksukesi ja lühemaid, enda vastandeid. Vastandid tõmbuvad, tähtis on üks selline leida!

“Mul oli röntgen ka tehtud...”

“Doktor just uurib seda!” nähvas õde.

Arvutist paistis tema õlg, ümmargune jupp käeluud ja siis vist rangluu.

“On sealt midagi näha?”

“Doktor uurib seda!”

Õde tahab ju meest kaitsta. Iga naispatsient on oht. Ärgu muretsegu, see pole tema tüüp. Liiga kõhn, liiga tõre. Arst avas lõpuks suu.

“Vaadake, pildilt ei ole ju lihaseid näha...”

“Ma tean, ma tean seda...”

“Võtke palun särk maha.”

Viivi võttis särgi seljast. Las vaatavad. Tal pole midagi varjata. Kahjuks ei ole midagi varjata...

“Tõstke käsi üles! Kumb õlg teil oli?”

“Vasak.”

“Vasak käsi üles. Nii.”

Arst seisis tema vastu ja vaatas teda nagu haiget asja, ülevalt alla, kiretult. Viivi hoidis kätt üleval.

“Kas nüüd on valus?”

“Natukene.”

“Tõstke teine käsi ka.”

Arst tegi ise kõik liigutused ette nagu õpetaja võimlemistunnis. Kui nad koolis üle kitse pidid hüppama, juhtus üks jama...

“Teine käsi on rohkem lahti, mis?”

“Vist küll.”

Ta jäi kitse otsa kinni!

“Teile teeb miski nalja?” nähvas õde. Ta oli ikka veel valvel. *Bitch!* Ärgu põdegu, temale pole seda tohtrit vaja.

“Ei, mul tuli üks asi meelde.”

“Liigutage nüüd nii...”

Viivi liigutas kätt üles-alla.

“Kas nüüd on valus? Siit?”

“Ei, justkui tagantpoolt.”

“Siit?”

“Ma ei tea, ma ei saa praegu ise ka aru. Nii kui kabinetti sisse astusin, läks õlg paremaks, hirmust vist.”

Arst naeratas. Õde tõmbas suu kriipsuks. Keeras talle ootamatult selja. Mis siis nüüd?

“Võite riidesse panna,” ütles õde.

Viivi pani riidesse. Arst mõtles, vahtis aknasse, puuris pilguga auku vastasmaja halli seina.

“Teate, ma teile mingeid ravimeid küll ei hakka kirjutama.”

“Aga...?”

“Kuulake enne ära, mis doktor räägib.”

“Ma saadan teid võimlema. Asi on selles, et teie vanuses on inimesel juba hulk väikseid rebendeid, nad on paratamatud nagu näiteks juuste hallinemine.”

Ta üritas naeratada.

“Aga midagi on ju õlal viga, ta valutab ju!”

“Vaadake oma sünniaastat, Viivi!”

Õde lehvitas talle kaugelt toimikuga, nagu tahaks ta vangi panna.

“Mis mu sünniaastal viga on?”

“Te olete vana!”

Esimest korda see vana noid naeratas! Käsni selline. Üle näo oli võidukas suur naeratus, kollased hambad välkusid nagu hundikoeral. Õde vaatas talle otsa ja siis arstile. Arst noogutas õele tunnustavalt. Õde liputas saba.

“Mis teha, ma olen siin ka varsti samas seisus, ka mina saan ükskord...”

“Vanaks?”

“Jah!”

Arst laiutas käsi nagu ajalooõpetaja. Ajalooõpetaja oli neil ainuke päriselt kiuslik siga. Nõukogude võim hakkas juba kokku kukkuma, too kiunus aina edasi, meie leninlik partei, meie leninlik partei. Kuigi ise oli salajoodik. Tal oli kombeks käsi laiutada ja rääkida ajaloolisest paratamatusest. Tema õlg, tuleb välja, on ajalooline paratamatus. Kuidas ta vihkas õdesid! Viivi proovis mitte uksega paugutada.

“Head aega,” ütles ta ukse vahelt virila naeratusega. Siis sukeldus koridori lõputusse kurba saatusekaaslaste voolu, kellest arvatavasti temale ainukesena oli pandud diagnoos: vana! Muldvana, ravimatult vana. Ta tahtis ainult üht, visata üks korralik klõmakas tekiilat. Mitte üksi. Koos Maretiga ikka. Katsugu Luisa-*bitch* ainult midagi kobiseda. Meeleheitel naised on ettearvamatud.

Ülejäänud osa tööpäevast, seda ei olnud enam palju, aga see kulges nii kehvas meeleolus, venis nagu jube. Mitte õla pärast, õlast polnud tal tegelikult sooja ega külma, muidugi valutas ja segas elu, aga ei midagi rohkemat. See segas elu, mida ju peaaegu enam ei olnudki. Üks jama teise otsa, ja nüüd siis veel vana. *Fuck!* Kui on üks noist hetkedest, siis tundub, et pole olnud päevagi hädadeta. Tema elu oli lõputu Murphy seadus. Kõik, mis sai halvasti minna, läks halvasti, kõik, mis oleks võinud minna veidigi paremini, läks ikka halvasti. Kes arvab, et head ja halvad päevad on miskitpidi tasakaalus? Kaks sammu ette, palun! Teist nii lolli pole olemas. Kaks sammu ette oli nende laulmisõpetaja meelisharjutus, äkki keset kooriproovi. Laul käis, kõik

oli justkui kena, kui õpetajal läksid silmad põlema, ta katkestas loo, tormas koori poole ja karjatas. Kes lubas kõverate jalgadega tüdruku etteritta? Vaikus... kõik olid kohkunud. Ja keegi veel ei aimanud, kes see kõverate jalgadega oli. Siis sirutas nõrdinud dirigent näpu ette, otse tüdrukule näkku ja ütles, sina, kohe teise ritta, kes sind siia lubas ometi? Tüdruk, näost punane, kobis vaikselt kolmandasse ritta koori keskele, aga loomulikult jäi tema asemele tühi koht. Oli vaja kedagi, kel oleks sirged jalad ja kes oleks alt. Õpetaja silm jäi pidama Viivile. Viivi, tule esimesse ritta, palun. Hetkeks oli tal hea meel. Tal ei olnud kõverad jalad! Tõepoolest ei olnud, aga kui ta end kohale sättis, jäi õpetaja teda nõutult pörnitsema, silmadest allapoole, tema rindu... Ei, Viivi, sina ka ei sobi, sa laulad küll hästi, aga mine tagasi, ole hea. Ta tahtis maa alla vajuda. Teistele tegi nalja. On ju naljakas. Kui sind aetakse ära. Esimesest reast teise, teisest kolmandasse, lõpuks leiad sa end viimasest reast ja nii jääbki. Ükskord mingil klassipeol, kusagil maal, jäi ta ühe poisiga, kellel polnud viga midagi, küüni magama. Ja tunduski, nagu alati tundub, et nii, prints ongi leitud. Ta puikles moe pärast veidi vastu, aga samal hetkel, kui poiss käe ta pluusi vahelt sisse suutis pusida, tekkis vaikus. Siis nihutas ta kätt paar korda mõtlikult edasi-tagasi nagu eksinud metallidetektor, siis tõmbas käe ära. Mis juhtus? Ei midagi, ütles poiss. Poiss läks korraks suitsetama ja tagasi enam ei tulnud. Nõnda see romaan lõppes. Ta oli siis kuusteist vist. Kindlasti oli. Seitsmeteistkümnesena tundis ta esimest korda, et elu on kohe otsas. Kuueteistkümnesena polnud veel hullu. Kõik oli ju siiski ees.

“Meil on aeg täis, me võime minna.”

Ta ärkas. Ta oli samal ajal kogu aeg tööd edasi teinud, tšেকে välja trükkinud, tablette otsinud, retsepte lugenud, ta ei teadnud sellest midagi.

“Ära pane mind tähele,” ütles ta Maretile.

“Kas midagi hullu?!”

“Nii ja naa.”

“Ära hakka, Viivi, ei ole ju midagi sellist...”

“Mis sa mõtled sellise all?”

“Midagi ei mõtle, aga lehest muudkui loed, et see on surnud ja teine on surnud, ja kõigil on vähk, see ajab *fucking* hirmu nahka. Kui sa

tagasi tulid, sa olid sellise näoga, et Luisa ei julgenud suga rääkidagi. Luisa, mõtle! Ta õiendas siin, et sa oled linna peale hängima jäänud, aga ta ei öelnud sulle sõnagi... mis sul viga on, Viivi?”

“Ma olen vana!”

“Mis tähendab vana?”

“Vana ja kõik!”

“Nelikümmend üks? Me oleme ju ühevanused? Mis mõttes vana?”

“Rohkem ta mul vigu ei leidnud. Tükk aega uuris röntgenipilti!”

Maret püüdis mitte naerda, aga ikkagi hakkas.

“Kui sa ei naera, ma teen välja!”

Maret naeris edasi.

“Kuulsid, ma tahan tekiilat, mina maksan...”

Maret lõpetas naermise, pühkis näolt pisaraid.

“Aga Tenerife? Me ei pidanud ju enne kõrtsi minema.”

“Ma ei lähe sel aastal. Mul on tuju kadund. Täiesti kadunud, ma ei teagi, kas see enam tagasi tuleb või mille peale ta võiks tagasi tulla.”

Maret võttis tal ümbert kinni.

“Jäta nüüd, Viivi, kõik läheb veel hästi.”

Maret oli hea. Kui teda poleks, siis ei teaks üldse, mis saab. Tükk aega tuli mõelda, millisesse baari. Hing kiskus erinevatesse. Või kõigisse. Selles mõttes oli ta täna justkui orjusest vabanenud. Kui vana, siis vana, tuleb juua.

“Meil ei ole enam midagi häbeneneda. Mul on arsti käest isegi paber.”

Ta pani mantli selga. Tuju tõusis. Ja isegi ei valutanud. Räägitakse, et kui väike valu asendada suurema valuga, siis väiksem ununeb. Leiad endale aina suurema valu. Kuni leiad kõige suurema valu.

Pika jagelemise peale leiti mõlemat poolt rahuldav, nagu poliitikas öeldakse, kõrts. Pool publi, pool söögikoht, mille üks iirlane kunagi tegi, nüüd jätkas rumeenlane. Iirlane oli iseenesest tore. Tuli Eestisse, õppis keele ära, armus omasoolisse, omaenda ärijuhti, elas sellega õnnelikult, siis sai tal pubist villand, kolis Soome, seal hakkas tal külm, siis Tenerifele. Viivi kohtas teda eelmisel aastal Tenerifel ega uskunud oma silmi. Eestis oli ta olnud üsna tavaline iiri onuke, väikest kasvu, terane, kerge kitshabemega. Tenerifel oli hoopis teine mees, naera-

tav, kuldkõrvarõngaga, endiselt armunud omasoolisse, aga see vist ei olnud enam see publi ärijuht. Mis vahet seal oli, ta oli armunud, ükstupuha kellesse, ta oli päevitunud, tal oli pappi, ta oli õnnelik!

“Mäletad Brianit?”

“Muidugi mäletan,” ütles Maret. “Mitte liiga hästi, aga oli selline väike onu.”

“Nüüd ma tean, milles asi on.”

“Armastuses, tahad öelda?”

“Armastuses ka, aga enne veel, kui asi armastuseni jõuab, peab veel midagi olema.”

“Ei tea mis?”

“Õnne peab olema.”

Maret kehitas õlgu.

“Vedama peab. Sa võid teha kõik asjad lapsest saadik õigesti, õpid viitele, oled hea laps, ei joo, ei suitseta, ei kepi, *whatever*, mõistad?”

“Nagu sina?”

“Kas kõlas nagu mina?”

“Veidi.”

“Okei, ma lihtsalt vaatasin seda Brianit seal Tenerifel, ta säras nagu päike, naeratas, tegi mulle isegi koksi välja, mäletad, vanasti ta tegi meile. Ta pole ju midagi erilist korda saatnud, teinud ühe publi ja veidi muud äri, tal on kõik hästi läinud, sest tal on olnud õnne! *Fucking* õnne! Tal on oma peika, tal on kõik hästi...”

“Nii... ja mis su point oli?”

“Aga mul ei ole!”

“Mul ka vist ei ole. Ma olen juba nelikümmend ja elu on selline poolik...”

“Ilmaegu ma tulin farmaatsiasse, ma oleksin pidanud konssi minema. Minust oleks saanud hea koorijuht. Aga ma tegin jälle valesti, ma mõtlesin, et farmaatsia on midagi asjalikku, aga vaata meid nüüd. Kaks õnnetut rohumüüjat.”

“Mõnikord ma mõtlen, et me oleme nagu kusagilt õnnetute naiste filmist, joome veel ja siis hakkame nutma ja. Me oleme nagu kaks klišeed. Thelma ja Louise.”

“Me olemegi klišeed. Me oleme Viivi ja Maret. Appi, kui õudselt see kõlab.”

“Me oleme *hardcore*. Meie järgi saaks õnnetuse ulatust määrata. Õnne puudumist!”

“Meist võiks ka filmi teha!”

“Palju me juba joonud oleme?”

“Ma ei tea.”

Loomulikult nad ei teadnud, baaritüdruk käis kogu aeg lauda koristamas, aga kindel oli see, et nad olid alustanud kohe kahe tekiilaga, siis joonud vahelduseks mõned džinnikoksid, siis teinud veel tekiilat, praegu oli vahedžinn.

“Mingi viies või kuues või?”

Džinn toonikuga on lahe, justkui ei hakkagi pähe, aga tegelikult hakkab. Ütlevad kogemused. Aga kellele need siis meenuvad. Tekiilaga on umbes sama lugu.

“Ma olen mitu korda nii joonud, et ei hakka pähe, aga lõpuks olen täiesti sassis. Aga hommikul!”

“Ärme hommikutest räägime. Hommikud on alles homme.”

Hihhii. Mõttehiiglased. Baar oli pooltühi. Teisipäev. Teisipäevane baar on mõttetu. Ainult nendesugused käivad, kes on saanud mõne halva uudise või kel pole kodu. Nad kõlbasid tegelikult mõlemasse lahtrisse väga hästi. Ta nägi silmanurgast ühte meest. Mõnes mõttes nagu rusikas silmaauku, veits tüse, kiilanev, heleda, veidi lokkis pea ja kuldsete prillidega. Noorest peast võis ta olla suisa ilus. Loll ka vist polnud.

“Vaata,” ütles Maret, “Seymour Hoffman.”

“Ma juba nägin.”

“Üle viiekümne?”

Ta kehitas õlgu.

“Liiga tark.”

“Mis tähendab liiga tark?”

“See hakkab keerutama ja targutama, üleõppind, mees peab olema lihtsam. Mitte liiga, aga veidi lihtsam. See jääbki käsi pesema.”

Mida ta siin nüüd targutab? Mis ta siis meestest teadis nii väga? Ta ohkas.

“Mis sa ohkad?”

“Mõnikord ma mõtlen, et ükstapuha. Pesku palju tahes. Kuigi asi polegi selles, mingis mehes. Mul lihtsalt ei vea. Pooled klassiõed, iga-

vesed igerikud, on mehel ja lastega ja puha, kusjuures mehed on isegi täitsa asjalikud, ma ei saa aru, mille eest nemad? Mul ei ole midagi.”

“Mehed kardavad ilusaid naisi.”

“Mis mõttes?”

“Kardavad jänni jääda. Inetutega on lihtne. Jääb inetuga jänni, pole sooja ega külma, tuleb järgmine inetu. Inetu ei lähe korda! Ilusaga on teine lugu. See teeb haiget!”

“Mina ju ei ole ilus!”

“Oled!”

“Ah ära!”

“*Fuck me!* Ta vaatas siiapoole! Sinu perset!”

Viivi ei suutnud end pidada ja vaatas korraks nurgalauda, kus tüüp istus. Too jõllitas tõepoolest kuhugi, kus võis olla tema perse, nagu Maret ütles.

“Vahibki.”

“Järsku tal on naine kuskil ära?”

“Täienduskursustel?”

Maret vehkis baariplikale käega ja huilgas nagu vahimadrus.

“Kaks tekiilat ja kaks džinni toonikuga, palun!”

Ta võttis koti ja läks WC-sse. Vetsu uks jäi nii, et ta pidi mehest mööda minema. Kui ta lauast möödus, siis mees vahtis teda silmanurgast. Kindla peale vahtis. Ta ise püüdis olla võimalikult ükskõikne. Ükskõiksus on edu pant. Vetsus ta muud ei teinud, kui mukkis end peegli ees. Nagu idiotoot! Õnneks oli ta üksi, värvis huuled üle, kohendas nii, et oleks võimalikest parim. Ei tea, kas ta oli purjus ka. Ah, pohhui. Ta läks vetsust välja, aga tuli kohe tagasi ja pissis ka. Kui ta lauda jõudis, istus too tüüp nende juures.

“Ma kutsusin Peetri meile, ta oli üksi ja meie olime üksi ja, miks ka mitte.”

Nojah. Tõepoolest. Peeter sirutas käe. Naeratas. Hambad olid enam-vähem. Ei teagi, miks ta neid vahtis.

“Viivi, mina olen Viivi.”

Hea, et ta nixsu ei teinud. *Fuck!*

“Ma toon endale ühe õlle, kas teile ka?”

Ta oli normaalselt viisakas.

“Me joome tekiilat, aga me ostame ise,” ütles tema.

Maret tegi talle grimassi. Peeter läks leti äärde tellima.

“Miks sa tal tuua ei lasknud?”

“See on auküsimus!”

“Jäta nüüd! Auküsimus. Sa oled täis!”

Nad mõlemad olid, kippusid itsitama. See Peeter oli normaalne ja ta justkui meeldis sellele Peetrile. Järsku oligi see õige. Rääkis vaikselt. Ta oli maaülikoolist. Oo! Või oo? Kas see oli hea või halb?

“Miks sul siis veel naist ei ole, Peeter?”

Maret tegi tema eest uurimistööd. Kui hoolitsev sõber.

“See on pikk jutt. Mul oli.”

Peeter tellis uued joogid. Ikka džinn ja tekiila ja kuigi tunne oli üha kainem, siis objektiivselt võttes esines koordineerimishäireid. Küünarnukk libises laualt ära, pilt oli veidi fookusest väljas ja nii edasi. Aga mis sellest. Neil oli see Peeter, kellest esialgu polnud midagi teada. Kusagilt ülikoolist.

“Hei, kuule, palun veel ühed joogid. Topeltdžinn ja tekiila ja ikka needsamad!”

“Meil on juba!”

“Ma võtsin Peetrile ka.”

Selles mõttes on teispäevane baar muidugi hea, et kui midagi küsid, kohe saad. Baar seisab sinu järel järjekorras, mitte nagu reedeti, kui sa ise pead seisma. Joogid ilmusid silmapilk lauale.

“Ma joon põhiliselt õlut,” ütles Peeter.

Nad jootsid talle peaaegu väevõimuga tekiila sisse. Ja kohe ühe veel. See mõjus. Peeter ei puigelnud enam vastu. Jõi nii tekiilat kui õlut. Ta tundus heasüdamlik. See võis muidugi petlik olla. Kuidas saab nii olla, et teispäevaõösel jalutab sulle täiesti okei mees sulle, kes ei ole pede ega pervert, kel pole enam isegi naist, või see on pikem jutt, kõik on ju kuidagi liiga hästi. Peeter läks vetsu.

“Täitsa normaalne tüüp,” ütles Maret. “Võta endale.”

“Kuidas ma ta endale võtan, võta ise endale!”

“Mida sa eputad, mul on ju, sa tead küll, mul on pool, aga olemas, võta endale! Ta tahab sind!”

“Järsku on mingi väärakas, kuidas see on võimalik, et keset nädalat jalutab sulle vastu keegi, ma ei usu, tal peab midagi viga olema!”

“Võta endale, saad teada!”

Peeter tuli vetsust tagasi. Kõigepealt läks baari ja tellis neile kokteilid ja tekiilad. Kui ta pukki istus, oleks äärepealt kukkunud, Maret ja Viivi püüdsid ta kinni.

“Peeter, sa kukud ümber!”

Peeter naeris. Ta naeris esimest korda, häbelikult, üldse mitte perverdi moodi.

“Mis alal sa ülikoolis oled?”

“Kalad...” kähistas Peeter. “Ma joon tavaliselt ainult õlut, tekiilaga ma võin täis jääda.”

“Seda sa juba ütlesid.”

Ta häbenes. Ta oli näost punane nagu koolipoiss.

“See on hea märk,” sosistas Maret. “Nii, võtame!”

Maret tantsis esimesena. Et Peetrit soojaks saada. Siis andis talle üle. Siis nad tantsisid koos. Siis nad tantsisid igaüks eraldi. Siis tehti veel ühed joogid. Siis tantsisid tema ja Peeter, siis veel kord tema ja Peeter ja siis palus Peeter teda veel kord tantsima. Maret käis suitsetamas. Siis käisid nad Maretiga koos suitsetamas ja kihistasid nagu segased. Nad tulid tagasi. Peeter istus, nagu nad ta jätnud olid, ja kuulas vist muusikat. Mingi Bryan Adams. Baaril hakkas neist villand ka saama. Esialgu keegi ütlema ei tulnud. Peeter rohkem rääkima ka ei hakanud, kuid naeratas üha enam. Ta oli naljakas mees, päris naljakas vaikne tüüp, mitte just *macho*. Lõpuks tehti neile arve. Selle eest oleks juba enam-vähem saanud Tenerifele minna. Ta ulatas õige väikse kahetustundega, aga tegelikult sitta kah, oma kaardi. Samal ajal piidles heledapäist väikse kõhuga, aga üldiselt heatujulist Peetrit. Ta üritas end veenda, et mees oli seda arvet väärt.

“Ei tea ju, kui pole proovinud,” ütles Maret.

Ikka polnud veel pähe hakanud! Või siiski, veidi oli. Kui peaaegu rahast tühi kaart talle tagasi anti, pudenes see sõrmede vahelt täiesti kogemata põrandale ja nad kõik kolmekesi ukerdasid tubli mitu minutit maas, enne kui selle üles leidsid.

Nende kohale üles ilmus see tüdruk, kes jooke tassis, hõljus nagu kuri droon ega püüdnudki enam lahket nägu teha.

“Me hakkame nüüd sulgema ka!”

Järgmine stseen toimus juba õues. Miskipärast ilma Maretita. Ta ei

olnud kindel, kas ta ise ronis Peetrile kaenla alla, või miks ta oleks pidanud seda tegema, või siis Peeter oskas ta kuidagi endale kaenlasse haarata. Igatahes oli öö. Linnas oli öö. Teisipäevaöö või kolmapäeva-hommik, kuidas seda nimetada, kulges vaikselt hommikusse. Tibutas. Siis tuli pink, mingi ausamba kõrval, pimedas ei näinud täpselt, millise, ausambaid oli ju kuhjaga, aga sellel olid relvad. Kas ta ise suudles Peetrit või nad mõlemad? Pole aimugi. Tundus, et nad olid seal pingil juba tükk aega susserdanud, Peetri käsi oli juba enam-vähem liikuma hakanud, kui külm hakkas. Või kust tal tuli üldse selline mõte, et ta järsku ütles.

“Kuule, lähme minu poole, siin on ka kuidagi imelik. See relvadega kuju ja...”

Peeter vastu ei rääkinud. Kohe tõusis ja juba nad läksid takso poole. Kümme minutit ja kodu. Oli nüüd seda vaja. Telefon helises. Ta vaatas telefoni, aga telefon oli hägune. Peeter ootas, et ta räägiks.

“Ma ei hakka võtma, see on niikuinii Maret.”

“Okei,” ütles Peeter ja siis krooksatas otsa. Pani käe viisakalt suu ette. Õllemullid kippusid vist väljuma.

“Vabandust.”

“Lähme üles.”

“Okei.”

Okei-okei, kas talt midagi muud ka tuleb. Ta komistas esimesele trepiastmele, Peeter püüdis teda päästa, aga kukkus ka ise. Nad vedelesid trepil, suudlesid, Peetri käsi nihkus nagu iseenesest talle peaaegu et püksi...

“Oota, oota, trepikoda ju.”

Ta tõusis püsti, Peeter jäi lamama.

“Tule nüüd, lähme!”

Peeter ei saanud püsti. Ta võttis Peetri käe ja tõmbas ta püsti.

“Ma ei ei joo tavaliselt,” pomises Peeter.

“Mina ka.”

Kumbki ei uskunud, mis teine räägib. See on tavaline. Üks on võõras ja teine on võõras. Kust sa tead uskuda. Ma ei joo tavaliselt ja siis kõmndi! pilt kadund. Ta tõepoolest ei joonud tavaliselt. Ainult mõnel korral. Ükskord, kui nad käisid kuskil klassiga. Aga see ei loe, sest siis jõid kõik, hiljem ülikoolis muidugi ka, aga tookord oli päris hull. Nad

ostsid poistega koos viina ja rummi ja jõid bussis tagapingis. Õpetaja istus ees juhi kõrval ja näris küüsi, ei julgenud taha vaatama tulla ka, ta oli noor, koolis alles teist aastat. Liiga kena inimene kooli jaoks lihtsalt. Nad istusid kambaga taga ja jõid viina nagu limpsi, siis rummi otsa. Rohkem ei tea ta midagi. Keegi poistest otsis paberit, et okset koristada. Hommikul oli ta kodus. Oksehais oli õudne. Ema ei rääkinud temaga mitu päeva. Niipalju siis tüdrukutest, kes ei joo. Huvitav, miks talle see meelde tuli? Ta ei ole ju ometi täis? Võti ei tahtnud sobida. Neljandal katsel sai ta lukule siiski pihta. Neli on ka õnnelik number, võib-olla mitte just sama hea kui üheksa, aga talle tundus, et talle sobib just neli rohkem. Peeter riputas jope nakki, vaatas ringi.

“Voodi on seal, tule siia.”

Ta maandus Peetriga voodisse, riideid ei jõudnud ära võtta. Nad suudlesid, ta sai endal särgi seljast, oligi hea, et oli pime, Peeter haises õlle järele, õnneks ta ei näinud teda. Ta ei mäletanudki enam Peetri nägu. Mehe pealael juukseid ei olnud, tänavalamp peegeldas sellele läbi kardinate valgust. Ta sai Peetri püksirihma lahti, pistis käe sisse, otsis... üsna lootusetu seis.

“Ma olen vist liiga täis...”

“Oota, ma...”

Ükstapuha, mis tal ka plaanis oli ette võtta, järgmisel hetkel mees magas. Kunagi, jälle kooliajal, mis kooliajal, lausa tutipeol, sattus ta juba hommikupoole, vist ka nelja ajal, ühe poisiga teki alla, nagu ikka satutakse. Ja too ronis talle selga ja samal hetkel läks poisil lahti. Vulks ja valmis. Ta ei saanud tükk aega aru, mis toimus, üritas mudida, aga poiss tõmbus häbelikult ära ja seletas, et ta ei saa, tal tuli ära. Ja mis siis? Tee uuesti! Poiss ei üritanudki. Ja nüüd, kakskümmend aastat hiljem, jälle kell neli ja sama seis, võõras mees, kes küll tavaliselt ei joonud, magas ta voodis. Väljas oli esialgu veel pime. Ta heitis selili, katsus aru saada, mis toimub. Siis tundis, kuidas see kõhus algas, kuidas tulvas mööda kõri üles, ta jõudis käe suu ette panna. Ta komberdas vannituppa, heitis põlvili, pistis pea potti ja oksendas. Tundus, et kogu sisikond läheb takkaotsa. Mingil hetkel okse lõppes. Ta pühkis silmadest vett, pesi nägu kraanikausis, kustutas tule ja komberdas voodisse tagasi. Hingas kergendatult. Hetk hiljem kordus kõik uuesti. Ta jooksis peldikusse ja oksendas. Järgmine kord tuli veel enne, kui ta

voodisse jõudis. Ta jäi igaks juhuks vetsu ja ootas nii kaua, lõug poti serval, nagu koer ootab, kui ta midagi väga igatseb, kuni sisikond tundus täiesti tühi. Ainult kollast vahtu tuli suust, *fuck...* oli seda kõike nüüd vaja. Ta roomas voodisse. Kustus.

Käsi silitas vaikselt ta pead. Peaaegu ei puudutanudki. Nagu oleks ta kass. Miks ei võiks olla kass? Sõrmed riivasid kõrva, libisesid kaelale, mööda kaela alla... Peaaegu ei puudutanudki... heliseb, vist jälle heliseb... Ta sirutas käe välja, võttis telefoni, tegi ühe silma lahti, teise jättis igaks juhuks kinni, et saaks edasi magada. Kell oli pool kaheksa, kurat! Äratus kinni, klõps. Kaks minutit võib veel lamada, lakke vahutada. Sõrmed olid veel viimaseid sekundeid ta juustes, aga siis hajusid tagasi unne. Äratus. Ta avas silmad, pani kohe jälle kinni. Võib-olla ärkamine esimesel katsel ebaõnnestus? Silme ees oli karvane rind. Ta vaatas ettevaatlikult veidi ülespoole, lõug, siis nägu ise. Mees? Miks mees?! Ta hüppas kohkunult istukile. Suus oli äka maitse, voodi ees vedelesid riided läbiseigi, mehe riided, tema riided, kuldsed prillid, mis toimub? Mis mõttes mingi mees, mingi Peeter? Hakkas meelde tulema. Telefon! Kus on telefon? Ta ajas end vaikselt püsti, *my god*, ta oli vist veel purjus, täna oli ju, mis täna oli, vist kolmapäev. Ta jääb hiljaks niikuinii, ta ei teadnud, mis teha. Ta leidis telefoni ja läks kööki. Maret, Maret, Maret, palun... vahel harva on jube tahtmine, et jumal oleks olemas. Või siis poleks.

“Viivi, sina?”

“Mina, mina, mis juhtus eile?”

“Sa läksid arsti juurde!”

“Ja siis?”

“Edasi räägi ise!”

“Mida ma räägin?”

“Andsid kätte või?”

“Mis kätte? Ta jäi magama, magab praegu, mis ma teen nüüd?”

Ei tea, mis tal viga hakkas, närvid olid jube läbi vist. Ta hakkas telefoni otsas nutma.

“Viivi, Viivi...”

Ta nuuksus, ei saanud rääkida, lõpuks luristas vastuseks.

“Jah...”

“Ära nuta, kõik on ju hästi.”

“Mis mõttes hästi, ma jään hiljaks, ma lähen ajan ta minema, ma ei tea ainult, kuidas seda teha, ütle Luisale, et ma jään hiljaks...”

“Ära aja!”

Pikk mõttepaus.

“Mis?”

“Võta vaba päev! Ära aja üles, Viivi, pea kinni...”

Ta pidaski kinni. Ta ei saanud aru, kas ta oli seda ise endale öelnud või oli see siiski Maret. Suurt vahet polnud. Ta isegi naeratas natuke, nutu kõrvalt.

“Okei, ei aja üles... ja siis?”

“Siis näeb, mis saab!”

“Ta ütles, et ta tavaliselt ei joo.”

Ta sosistas.

“Tal ei tulnud midagi välja!”

“No näed, oota ära! Anna inimesele võimalus!”

“Sa mõtled mind või teda?”

Maret ei vastanud.

“Okei.”

“Okei?”

“Okei!”

Ta pani telefoni kinni ja mõtles. Võttis end kokku ja mõtles kaine peaga, õigemini nii kaine peaga, kui tal parajasti oli. Läks vannituppa ja pesi hambaid. Need ei saa iial puhtaks, pärast sellist... Veidi aitas, aga mitte eriti. Siis kebis duši alla. Siis kuivatas. Peeglisse ei vaadanud. Ta ju teab, mis sealt vastu vaatab. Pohmellis mõrd. Pesi veel kord hambaid. Siis hiilis magamistuppa. Mees oli veidi liigutanud. Käe põse alla pannud. Tekk oli pealt ära libisenud. Tal olid sokid jalas, aga pükse ei olnud. Millal ta need jalast sai? See rippus. Ta pööras pilgu ära, vaatas siis korra vilksamisi. Lihtsalt huvi pärast. Vist täiesti tavaline. Mitte midagi hullu. Mitte midagi erilist. Kui ta tõepoolest ei jooks...

Ta läks kööki, pani kohvi, ootas. Siis helistas uuesti Maretile.

“Ma ütlesin Luisale, et sa oled gripis. Ta enam-vähem uskus. Sa pole ju kordagi puudunud ka.”

“Loll olen olnud, kuule, ma tahtsin küsida, et mis ma teen. Ma pole kuidagi harjunud. Mis ma teen taga? Mis sa teed, kui Ain...?”

“Midagi erilist. Mune keedan ja. Vaata ise.”

“Hea küll, ma vaatan ise.”

“Helista pärast...”

Ta pani juba toru ära. Vaatas külmkappi. Oli kolm muna, õnneks, sinki oli ka. Ta pani vee keema, kohv tilkus. Väga hull enam ei olnudki. Ta vahtis aknast välja. Aken oli veel udune, kuigi vihm hakkas lõppema. Vanasti joonistas ta udusele aknale näpuga igasugu asju. Nalja pärast. Näiteks joonistas südame ja noole läbi. See oli vanasti. Ta joonistas aknale südame ja noole läbi. Ei tea, mitu kuradi minutit ta tahab... appi, ta ei tunnegi teda! Täiesti napakas, kuhu võib nii jõuda. Ta pani kõik kandikule. Munad, või, singid, kohvi, mida veel? Soola, pipart, mida veel, ei tea, miks ta nii ähmis oli, mida kuradit mehed üldse tahavad?! Ükstapuha mis nad tahavad, tema poolt oli kõik valmis. Munad, sink, kohv, piim, koor, või ja kõik muu ka veel. Kõik! Jäi üle vaid käsi välja sirutada ja tahta. Kui lihtne. Miks seda siis ei juhtu? Tavaliselt ju ei juhtu. Ta läks magamistuppa, vaatas meest. Magas nagu laps, põlved kronksus. Ta tõmbas mehele teki peale, heitis mehe kõrvale ja ootas. Kange tahtmine oli end vastu meest suruda, vastu sooja meest. Oli kaks võimalust. Ta kas ärkab ja läheb kohe ja Viivi ei saa iial teada, milliseid mune ta oleks tahtnud, või ta ärkab ja... ta ei teadnudki, kumba ta rohkem kartis. Igatahes ta räägib pärast kõik Maretile ära, ükstapuha mis. Mees avas aeglaselt silmad. Tal olid hallid silmad...